

eller specielle Bemærkninger, de ønske at knytte til disse Paragrafer. I den foreliggende Sag anser jeg det, efter Afstale med Udvalget, for rettest at tage Udgiftssiden samlet, §§ 11—29, og derefter Indtægtsiden, §§ 1—10 inkl., under Et. Naar vi komme til Afstemning, bliver der da kun at stemme over Hovedparagrafen i hvert af disse Affnit, altsaa over § 11 for Udgiftssidens og over § 1 for Indtægtsssidens Vedkommende, medmindre Nogen, hvad jeg dog ikke formoder, skulde forlange særlig Afstemning over nogen enkelt Paragraf. Det er altsaa nu foreløbig den samlede Udgiftsside, §§ 11—29, der sættes under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Ussing): Jeg skal paa Udvalgets Vegne indstille, at Landstinget vedtager samtlige Udgiftsparagrafer uforandrede, hvilke Paragrafer jo nu ere satte under Forhandling. Som det frengaar af Betænkningen, som Udvalget snart til det Resultat, at der ikke vilde være Anledning for det til at foreslaa Thinget at nægte nogen af de Udgiftsposter, der findes paa disse Paragrafer. Ganske vist reiste der sig enkelte Tvivl i saa Henseende, men da Udvalget ikke fandt sig foranlediget til at gaa nærmere ind paa nogen af disse Tvivl, har jeg som Ordfører i den Henseende Intet at referere. Større Tvivl havde derimod Udvalgets Flertal, om ikke forskellige Poster burde have staaet paa Finantsloven, som ikke nu stode der. Ganske vist vil det kun ganske undtagelsesvis kunne være rigtigt, om Landstinget paa Finantsloven vilde indsætte Bevillinger, som ikke ere foreslaaede af Regjeringen, i særdeleshed, naar det vides af Forhandlinger, som desangaaende have fundet Sted i det andet Thing, at dette ikke vilde være herefter til at gaa ind paa saadanne Bevillinger. Landstinget kan imidlertid paa den anden Side ikke paa nogen Maade være ligegyldigt, naar det finder, at der paa Finantsloven mangler Udgiftsposter, som det maa anse for fuldstændig begrundede enten i den bestaaende Lovgivning eller i Krav, som det maa erkende for fuldkommen berettigede, eller endelig i en lang Praxis, som ved Gjentagelse har vundet en vis Værd, og fra dette Synspunkt maatte Udvalget særlig tage de to Spørgsmaal, som ere udførlig behandlede i vor Betænkning, under Overveelse. Hvad for det Første Dyrtidstillæget til Embeds- og Bestillingsmændene angaar, da har jo et saadant Dyrtidstillæg været bevilget i flere Aar, og om man end kan sige, at det ifjor var nogen Udsigt til, at den Dyrtid, som har foranlediget, at dette Tillæg er blevet givet, maaske vilde være forbi, saa er det dog ligesaa vist, at den senere Tid har vist, at de Forhaabninger, som man i den Henseende kunde have næret, ere blevne skuffede. Det maa nu — i den Henseende kan jeg

henvise til de Data, som ere anførte i vor Betænkning og, som jeg tror, at man maa lægge saa meget mere Vægt paa, som de, hvad der jo upaatvivelig vil erkendes, ere valgte med særlig Omhu for ikke paa nogen Maade at opstille Noget, som kunde faae endog blot Skin af Vilkaarlighed — det maa, siger jeg, upaatvivelig anses for sikkert, at Livsformødenhederne nu ere ligesaa dyre, som de have været det i noget af de Aar, hvort Dyrtidstillæget har været givet, idetmindste gennemgaaende. Under saadanne Omstændigheder maatte det dog forekomme Udvalget, at det var en ligefrem Nødvendighed, at dette Dyrtidstillæg ogsaa blev givet iaar. Det maatte saa meget mere være en Nødvendighed, som de Raaggældende jo nu i flere Aar have været vantetertil, og denne Bane maatte gjøre Affavnet saa meget søligere, ligesom de ganske vist ikke paa nogen Maade kunde tro, at Tillæget vilde blive frataget dem, naar ikke Konjunkturerne mærkeligen havde forbedret sig. Allermindst kunde de dog vente det paa en Tid, da Finantserne besinde sig i en saa blomstrende Tilstand som den, de nu besinde sig i, da man for det nærværende Aar kan paaregne et saa betydeligt Overskud som det, man gjør, et Overskud, for hvilket man jo ikke har anden Anvendelse end at lægge det hen i Kasseeholdningen. Det forekom derfor Udvalget at være et Spørgsmaal, som maatte tages under Overveelse, om ikke dette Dyrtidstillæg burde sættes ind igjen paa Finantsloven paa samme Maade, som det har staaet der i de foregaaende Aar. Saameget mere forekom dette Udvalgets Flertal, som dette ikke kunde Undet end anse det som en aabenbar Anomalie, at Dyrtidstillæget til Embedsmændene var udsaldet af Finantsloven, medens der derimod fandtes paa samme Tillæg til Skolelærerne, til de Menige og Underbefalingsmændene i Krigshæren, og det uagtet det dog maaske synes, som om disse Tillæg ligesaa fuldt som Dyrtidstillæget til Embedsmændene maatte kunne henvises til Behandling ved særlig Lov. Det er jo nu vel saa, at Regjeringen samme Dag, som Finantsloven var til Ift Behandling her i Thinget, i det andet Thing fremlagde det allerede tidligere bebudede Lovforslag om et midlertidigt Lønningstillæg til alle Embedsmænd i Almindelighed, ikke blot dem, som havde nydt Godt af det tidligere bevilgede Dyrtidstillæg, men ogsaa andre Embedsmænd med højere Lønninger, hvem Tillæg ikke tidligere var tilfaldet. Dette Lovforslag blev jo, efter at dette Udvalg var nedsat, i det andet Thing henvist til anden Behandling og overgivet til Drøftelse der i et Udvalg; men Lovforslagets Skjæbne kunde nærværende Udvalgs Flertal jo ikke derved paa nogen Maade anse for sikret. Den Modtagelse, Lovforslaget havde mødt ved Behandlingen i det andet Thing kunde i og for sig ikke siges at være i den